

Ceața albastră

Irina Dumitru

Capitolul 1

Întreg personalul a plecat deja, iar eu abia mi-am terminat treaba. Sunt încă în camera unde ținem produsele biologice, pregătindu-mă de plecare. Urmărind securizarea automată a laboratorului, ies în hol, unde e întuneric și liniște. Temperatura e la fel de scăzută ca în interior, însă m-am obișnuit de mult cu asta și nici măcar miroslul de dezinfectant nu mă mai deranjează. Deși nu am fost niciodată dornic de companie, când rămân ultimul după program, mă întreb cum ar fi...

Brusc, aud un zgomot, iar cineva îmi acoperă gura, prin spate, fără să am timp să reacționez:

-Dacă scoți vreun sunet, îți zbor creierii. Hai înapoi în laborator. Fără gălăgie! Deblochează sistemul și poartă-te normal, zice o voce feminină, înghiotindu-mă în spate.

Îmi întorc mâna, sperând să o prind de încheietură, să mă eliberez, însă nu apuc să fac nimic:

-Încearcă numai, spune, înfigându-mi și mai tare arma în carne.

Decid să colaborez, pentru că sunt tare curios de scopul acestei vizite, și îmi posteaz capul în dreptul panoului de recunoaștere facială, iar ușa se deschide, cu un sunet firav.

Intru încet, fără să mă zbat, și îmi dau seama că e o rebelă, una dintre cei care și-au scos cipul implantat de oroni și resping pacea universală. Știu că sunt periculoși și am fost instruit

să raportezi dacă observ ceva suspect în jur. Primul meu gând a fost să activez alarma, dar, văzându-mi atacatorul, îmi uit intențiile și rămân pur și simplu blocat. Femeia nu are mai mult de douăzeci de ani și e destul de mică de statură.

-Am nevoie de un rinichi sănătos. Adu-mi o casetă criogenică!

-E aici, îi spun.

-Doar nu crezi că sunt aşa de naivă. Mișcă-te!

Apropiindu-se amenințător de mine, îi observ ochii mari și migdați, ce sar în evidență pe fața aceea rotunjoară, cu buze frumos conturate. Poartă niște haine uzate, însă curate, care încearcă să-i ascundă formele generoase ale siluetei de clepsidră.

-Mâine e programat un copil pentru transplant. Are nevoie urgent și va mai dura până când următorul va fi complet dezvoltat! Oricum, nu vei putea scăpa, sunt peste tot.

-N-am încotro. Mama e pe moarte. Sigur se va găsi o soluție pentru copilul vostru. Știu că nu e singurul rinichi, am auzit asistentele vorbind.

-Dacă e bolnavă, trebuie adusă aici, la spital.

-Mișcă-te și taci!

Iau caseta și încerc să i-o înmânez, dar ea îmi face semn să țin eu și mă îndeamnă să mă întorc cu spatele. În timpul acesta, însfăcă un halat din cuier, apoi îl îmbracă, mutând arma dintr-o mână într-alta.

E momentul perfect pentru mine și fac o ultimă încercare de a scăpa, mai mult ca să văd până unde e dispusă a merge. Dintr-o mișcare, îi lovesc antebrațul, sperând că arma îi va cădea,

însă focul se declanșează și sunt rănit. Firicele roșii încep să se prelungă pe braț în jos, gâdilându-mă ușor. La câteva secunde întârziere, ca după lumina unui fulger, apare durerea. Locul arde puțin și mă prind cu mâna opusă de rană, încercând să opresc sângerarea.

-Ți-am spus că nu glumesc. Nu mă mai pune la încercare. Sunt fix în urma ta și, dacă faci vreo şmecherie, trag. Nu am ce să pierd. Trebuie să-mi salvez mama, altfel nu va mai prinde încă o zi.

-Dacă vrei să fii sigură de reușita transplantului, ar fi bine să luăm și serum.

-Serum? răspunde ca și cum n-ar mai fi auzit vreodată despre el.

Atunci când au venit din constelația Orion, acum patruzeci de ani, Ei au promis mantuirea. Nu existam pe vremea aceea, dar tata mi-a povestit cum privea fascinat cerul. E prea mare Dumnezeu, ca să ne fi creat doar pe noi!" tot zicea el. Inițial, a crezut că sunt arhanghelii Domnului. La rândul lui medic, lucra pe atunci într-un spital din Buzău. Mare i-a fost uimirea când au adus serum în spitale. Să vezi cum o cantitate infimă vindecă răni grave și ajută la asimilarea organelor noi era ceva incredibil.

-E darul lor pentru noi, oamenii. O singură picătură va accelera vindecarea, spun în timp ce iau două flacoane din dulap.

-Grăbește-te!

leșim din laborator, iar închiderea automată se declanșează, după ce ochii îmi sunt scanăți. Ne îndreptăm spre

ieșire pe holul lung al etajului. Mă mișc atât de natural pe cât pot, cu usturimea cumplită care mă face să transpir abundant.

Trecem de-al doilea nivel de securitate, scanez din nou și ușile se închid în urma noastră. Din colțul din dreapta al culoarului, apare Ikar, gardianul. Nu mi-a fost niciodată simpatic, dacă ar putea cineva să spună asta despre un orion. Puteau fi oricum, dar numai aşa nu. Însă el îmi transmitea o stare de neliniște ori de câte ori îl vedeam. Uneori îl surprindeam că mă urmărește ca pe un infractor, stând nemîscat în laboratorul meu și analizându-mă în timp ce lucram. E drept că sarcina lui era să observe, dar o făcea prea invaziv.

Din unghiul în care stau, e mai puțin sesizabil faptul că sunt rănit. Ikar mă privește circumspect, aşa cum o face de obicei, apoi o zărește pe rebelă. Aș fi putut să profit de moment și să-i atrag atenția că ceva nu e în regulă, printr-o simplă privire, însă decid să nu o fac.

-David Iacob, ce caută personal neautorizat în acest centru? atât mai apucă el să întrebe.

Durează doar o clipă ca rebela să scoată o altă armă și să tragă în direcția orionului. Îl nimerește în umăr, iar extraterestrul se prăbușește instant.

-L-ai omorât! Cum ai putut să faci asta? strigăt, realizând pentru prima dată în ce situație periculoasă mă aflu.

-Doar l-am tranchilizat. Ar trebui să doarmă ceva vreme, pentru că la *Ei* efectul durează mai mult decât la oameni. Dacă îl văd ceilalți, vor porni prea repede pe urmele noastre. Unde îl putem ascunde? mă întrebă, înghiotindu-mă amenințător.

-La mine-n laborator e o debara. Nimeni nu caută acolo.

-Bine, cară-l!

-Eu? Dar sunt rănit și e lung drumul până acolo.

-Doar nu te aştepți să-o fac eu?

Trag de corpul inert al orionului și îl târăsc înapoi de unde am plecat, apoi îl îndes în spațiul meu de depozitare și ușa se închide automat, blocându-l înăuntru.

Ea mă privește ca și cum ar fi mulțumită de ceea ce am făcut, dar nu vrea să arate semne de slăbiciune. E ceva bizar acolo, în ochii ei, un soi de nebunie sau de disperare, care mă intrigă.

Traversăm din nou breșele de securitate de la etaj și reușim într-un final să ieşim din clădire, fără să mai dăm de alte persoane. Îmi face semn să mergem la HOV-ul meu, apoi mă îndeamnă să mă-șez pe scaunul pilotului, iar ea se urcă în dreapta.

Autovehiculele au fost scoase din uz de multă vreme, fiind înlocuite cu HOV-uri, niște mașinării sferice, construite dintr-un material argintiu, amintind de mercur. Acestea planează, utilizând o tehnologie avansată pe care orionii au binevoit să o împartă cu oamenii.

-Nu cred că pot să conduc.

-Ai cărat ditamai orionul până în laborator și te plângi de asta? Doar te-am zgâriat. Dacă voi am să te omor, o făceam deja. Uite, zice în timp ce sfâșie o bucată din materialul bluzei, apoi îmi leagă rana.

În vehicul liniștea lasă loc gândurilor mele. Mi-e greu să

mă concentrez la drum, cu junghiul din brat, dar încerc să ignore durerea și să mă axeze pe alte lucruri. Cu coada ochiului, pot să-i văd profilul rebelei. Părul ei castaniu natural e strâns legat la spate, lăsând vederii urechile-i mici, ca de spiriduș.

Pentru o clipă, surprinde privirea mea și îmi întoarce o expresie de dezgust.

Nu pot să spun că mi-e teamă, sunt mai degrabă curios. Dacă aş vrea, aş putea să-i fac arma să zboare din mâna în orice clipă. Se pare că, într-o formă mai diluată, moștenesc abilitatea telekinetică a mamei.

Deși sunt hibrid, rezultatul încrucișării dintre un om și un orion, prefer să păstrez informația aceasta pentru mine. *Ei* nu se amestecă, în general, cu specia umană, iar astfel de accidente ale naturii nu ar fi văzute cu ochi buni.

Aveam trei ani când am devenit prima dată conștient de faptul că pot mișca obiectele, dacă mă concentrez foarte mult. Îmi doream să-mi recuperez ursul de plus pe care bunicul mi l-a confiscat. Mi-am imaginat cum vine din nou în brațele mele și asta s-a și întâmplat. Mama a avut grija să îmi cultive această capacitate, mai apoi.

Am condus vreo treizeci de minute, până am ajuns la o hală părăsită unde am abandonat Lancero-ul meu și ne-am urcat într-un alt HOV.

-Hai odată, zice, împingându-mă spre scaunul pasagerului, apoi mă leagă la ochi și îmi pune cătușe la mâini.

Nu vrea să afli unde mergem, dar nu știe despre mine că, față de oameni, zona creierului responsabilă cu memoria îmi

este mai dezvoltată, de aceea, ca un blestem, nu am uitat nimic niciodată.

Mi-aduc aminte de fiecare curbă a fetei mamei și tot ce ne spunea maestrul orion la școală.

Era toamnă, stăteam pe iarbă și ne arăta pe cer Constelația Orion. Rețin perfect poziția fiecărei stele pe marele vânător scânteietor.

-*Vedeți acea stea strălucitoare, cea mai strălucitoare? Aceea este Ori. De acolo venim noi, de pe o planetă mai mică decât Pământul, Origon, care înseamnă în limba noastră "viață".*

-Nu-mi vine să cred cum v-au spălat creierul, mă trezește din reverie vocea ei. Auzi? Mântuire! Da' cine se cred, Dumnezeu? Să vii tu pe planeta altuia să faci ordine. Stai, domn'le, la tine-acasă! Lasă-ne-n pace, că nu te-a chemat nimeni. Vezi-ți de problemele tale!

Cuvintele ei, apărute din senin, fără ca măcar să existe vreo legătură cu ceea ce se petrece, mă fac să cred că nu e în toate mintile.

Măsur cum trec minutele, străduindu-mă să rețin orice indiciu despre locurile prin care trecem. Conduce cu viteză constantă și asta face ca sarcina să fie mai ușoară. Virează stânga și, din inertie, mădezechilibrez.

-Hai să facem pace în lume! Nu mai ai voie să faci nimic și gata.

-Ai terminat? o întreb. Ce e atât de rău în asta?

-Te-a întrebat cineva ceva, domnule zombie?

-Păi, am crezut că vorbești cu mine.

-E pace pentru că mă păzești în permanență și n-am voie să fac nimic? Pentru că-mi invadezi viața și-mi impui credințele tale? N-ai auzit de liberul arbitru?

Pe la cinci ani i-am surprins pe tata și pe bunicul discutând. De atunci, nu m-am mai gândit la asta. Bunicul era nemulțumit și îi explica faptul că omul a fost creat liber să aleagă între bine și rău, să gândească și să facă ceea ce dorește.

În școală nu ni s-a vorbit despre asta. Maestrul spunea mereu că fiecare om are datoria de a oferi binele necondiționat, pentru progresul societății în ansamblu.

Pacea universală era ceva mult visat în trecut, dar pe care Ei au înfăptuit-o. Ultimul război a fost cel biologic din 2020, când panica i-a transformat pe oameni în ființe solitare. Era nevoie ca cineva să orientezeumanitatea spre a gândi ca o unitate.

Capitolul 2

-Nu te-am întrebat în laborator, dar pari o fată suficient de deșteaptă, încât să te informezi înainte de a răpi pe cineva și de a fura un organ. Știi că rinichiul trebuie să fie compatibil cu persoana care îl primește, nu? Adică să aibă aceeași grupă de sânge și țesuturi asemănătoare, altfel organismul îl va respinge. Am văzut că ai venit direct, ca și cum ai fi studiat problema.

-Dacă ai observat asta, de ce mai întrebî? Ai impresia că nu știi ce fac? Nu, domnule, știi prea bine. Toate analizele HLA și cele pentru anticorpi au arătat compatibilitatea.

-De unde știi?

-Crezi că e prima dată când am pătruns în laborator sau că sunt singură? Și apoi, dacă erai interesat să ajuți, m-ai fi întrebat asta înainte să plecăm. Se vede cătă încredere poți să ai într-o marionetă.

„Marionetă” e termenul pe care-l folosesc rebelii când se referă la universalisti, pentru că, după ei, noi ne-am lăsat controlați de către orioni, purtând cipul de localizare.

-Din câte mi-aduc aminte, m-ai împușcat și m-ai sechestrat, deci nu-ți sunt dator cu nimic. Oricum, am fost mai mult decât drăguț spunându-ți despre serum. Nu multe persoane știu despre el. De fapt, astfel îi salvez viața mamei tale.

Nu apuc să-mi termin vorba, că simt cum HOV-ul încetinește brusc, aruncându-mă însprij înainte.